

v důsledku nutného sčítání všech částek při jednotlivých zlodějských jednáních i tuto, zmateční stížností přímo nenapadenou část rozsudku.

Čís. 3822.

Spoluzavinění osoby třetí nebrání nalézacímu soudu, by neuložil obžalovanému (§ 335 tr. zák.) náhradu celé škody.

Všeobecná zákonná povinnost rodičů starati se o dítě po smrti jeho matky ustupuje zvláštnímu závazku, plynoucímu z předpisů o náhradě škody.

(Rozh. ze dne 28. března 1930, Zm II 229/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 13. května 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., a nevyhověl v zasedání neveřejném odvolání obžalovaného z výroku o soukromoprávních nárocích Jana V-y, a to odvolání z těchto

důvodů:

Odvolání z výroku o soukromoprávních nárocích Jana V-y není důvodné. Namítá proti přisouzení soukromoprávních nároků tomuto soukromému účastníku co do obou pohledávek, co do náhrady nákladů pohřebních a co do náhrady za živění nemanželského dítěte zesulé Valerie V-ové, že je tu výhradně zavinění Františka A-a, že obžalovanému Bohumilu D-ovi byla proto nezaslouženě uložena náhrada soukromoprávních nároků. Než tímto tvrzením je odvolání v rozporu s rozsudkem, odsuzujícím obžalovaného pro přečin podle § 335 tr. zák., a vyslovujícím, že obžalovaný zavinil smrt Valerie V-ové. Ani případné spoluzavinění Františka A-a nebránila nalézacímu soudu, by neuložil obžalovanému k návrhu soukromého účastníka náhradu celé škody, protože podle předpisů §§ 1301, 1302 ob. zák. obč. ručil by odvolatel rukou společnou a nerozdílnou s Františkem A-em za škodu způsobenou proti právně společným zaviněním, any podíly na poškození nelze určit. Případné spoluzavinění A-ovo nemá význam pro poměr mezi odvolatelem a soukromým účastníkem a zůstává odvolateli vyhrazen po případě postih proti Františku A-ovi. Co do náhrady nákladů pohřebních namítá odvolání jen, že obžalovaný již zaplatil 500 Kč. Pro toto tvrzení není však opory ve spisech, z nichž plyne, že se obžalovaný za řízení touto námitkou nehájil; jinak odvolatel ani proti právnímu důvodu (§ 1327 obč. zák.) ani proti výši požadované náhrady nic nenamítá. Co se týče nároku na živění zesulého již nemanželského dítěte usmrcené Valerie V-ové, tvrdí odvolání, že nároky takového druhu nespadají do trestního řízení, nemůže však uvést, oč toto své mínění opírá — patrně proto, že zákon pro takové mínění nemá podkladu. Další námitka odvolání,

že po smrti matčině jsou její rodiče povinni o dítě se starati, jest sice, s výhradou plynoucí z § 166 obč. zák. zásadně správná, než tato všeobecná zákonná povinnost rodičů ustupuje zvláštnímu závazku, plynoucímu z předpisů o náhradě škody, a proto soud nalézací neměl příčiny, by nepřisoudil soukromému účastníku co uplatněno jím podle § 1042 obč. zák., poněvadž jest zjištěno, že obžalovaný zavinil smrt matky dítěte. Tím však vzešel proti němu podle § 1042 obč. zák. nárok na náhradu tomu, kdo za něho zaplatil, co uhraditi bylo jeho zákonnou povinností (§ 1327 obč. zák.) podle ustanovení o náhradě škody. Že soukromý účastník zaplatil 1.600 Kč z toho důvodu požadovaných, obžalovaný ani za trestního řízení ani v odvolání nepopřel, aniž namítal v odvolání nepřiměřenost této částky. Bylo proto nedůvodné odvolání zamítnuto.

Čís. 3823.

Ve výrocích pronesených v témže projevu lze spatřovati skutkovou podstatu i přečinu podle čís. 1 i přečinu podle čís. 5 § 14 zák. na ochr. rep. (podřaditi je pod obě skutkové podstaty).

Předmět trestně-právní ochrany podle čís. 1 a čís. 5 § 14 zák. na ochr. rep.

Výrok nalézacího soudu o smyslu projevů není jen skutkovým zjištěním, nýbrž i právním úsudkem (*quaestio mixta*), podléhaje přezkoumání soudem zrušovacím, obsahuje-li podle své povahy kromě zjištění skutečnosti nerozlučně i její právní posouzení, nikoliv však při deliktech spáchaných ústním projevem, kde hrají úlohu vedle významu slov v jich spojitosti i jiné okolnosti (*gesto, zdůraznění slov a pod.*).

Byla-li řeč zakládající ve dvojím směru přečin rušení obecného míru (pobuřováním proti státu a hanobením republiky) pronesena ve veřejno-právním sboru způsobem zvláště příkrým a nejedná-li se jen o okolnostmi způsobené vybočení z mezí řádného života, nýbrž o projev, spadající do programatického poměru pachatelova k platnému veřejnému pořádku, vyžaduje veřejný zájem (§ 35 zák. na ochr. rep.) výkon trestu.

(Rozh. ze dne 29. března 1930, Zm II 305/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 17. června 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými Václav Ch. zločinem výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, Václav Ch. a Josef K. přečinem rušení obecného míru pobuřováním proti státu a hanobením republiky podle § 14 čís. 1 a 5 zákona na ochranu republiky, a zamítl odvolání obžalovaného Josefa K-e z výroku o nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu, mimo jiné z těchto